

BALLAI LÁSZLÓ

Lacrimosa

© COPYRIGHT 2006, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ "EZREDVÉG" IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XVI ÉVFOLYAM, 5. (2006. MÁJUSI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A [HTTP://BALLAI.VASAROS.COM/](http://ballai.vasaros.com/) OLDALRÓL SZÁRMAZIK.
A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: [BALLAI@VASAROS.COM](mailto:ballai@vasaros.com)

© 2006 [VASAROS DOT COM](http://vasaros.com)

I.

Lehet szerenádót írni postakürtre?
De postakürtre! S miért ne?
Leány és asszonykor határa
talán egy dallam,
postakürtön szárnyaló,
mely a patkócsattogást előzi,
s a lassuló galopp zajára
már készen áll a képzelet.

II.

Bécs hálás, emlékszik,
Mozartot jól ismerik
gyermekek és nénik,
fényreklámok hirdetik.

Nincs pompásabb, mint a jó,
drága, exkluzív, finom,
praliné, Mozart-golyó,
nyálserkentő tér-idom.

Jó polgárok, torkosok,
modern Polüphémoszok
szájuk nagyra tátva
harapnak Mozartba.

III.

Érdekes csoda, csöppnyi zongorista,
öt-hat éves, aranykezű fiúcska,
polgárok, paloták kedvence, édes,
hírlapok, papok, országok csodáltak.

Felnőttként a manézs nem ünnepelhet,
már nem vagy divat, ásítás a béred,
kollégáid örömmel intrikáznak,
cifra asszonyod egyre pénzért kínoz.

Bú ne tépjen, az éj még felfedezhet,
Donna Anna, Pamína dédelgetnek,
Andalúzia, Róma, Nápoly várnak.

Vak magányod ezüst mollá szelídül,
öt vonalba besiklik minden perced,

életed zenemű – vagy elfelejtet.

IV.

*Ó, az lesz a kéjes óra,
Mindenki így csinálja,
Csak Spanyolországban ezerhárom,
Most pedig vége a szép időknek,
És a gége megszorul.*

V.

Menedzseri skólában
agyalakító gyárban
tanulhatod: az első
profi művész, dalszerző
Mozart, ki nem volt szolga,
s Pénzt, Pénzt csinált dalolva.

Menedzserek, szegények
hiába show, műtények,
ármodellek, trendgörbék,
márkakampány, célkörkép:
azért pusztult el Mozart,
mert szponzorokért kószált.

VI.

A *Lacrimosánál* megállt,
s nem álmodott több concertót,
operát, misét, szimfóniát.

Harminchat évet élt,
hatszázhuszonhat művet írt,
tizenkétezer perc zenét.

Hétszázhuszezer csepp csodával
szitálta be mindannyiunk
cseppkőképzeletét.

VII.

*Könnyet ontó végzetes nap,
Mind a sírok feltárulnak,
Hogy ki bűnös, ítéltesen.*

Szánd meg őket, ó nagy Isten,

*Kegyelmes Úr, Jézus őre,
Nyugodjanak mindörökre.
Ámen.*

VIII.

A büszke császárváros,
megtagadta, elfeledte,
magány-halálba kergette,
deszkakoporsóba tette,
elkaparta, elvermelte,
jeltelen sírba temette
a legnagyobb osztrákot.

IX.

Kétszáz évvel később
díszelőadás és gyászmise

(akkor mise nem volt,
semmi szentség nem volt,
havas eső, szél volt,
jeges vihar vibrált,
Salieri, Süßmayr és Swieten
s egy ismeretlen pásztor
kísérték Mozartot,
ládába zárt testét,
a nyikorgó kordét,
Constanze nem jött el
a külvárosi temetőbe,
havas eső, szél volt,
jeges vihar vibrált,
Salieri visszafordult,
Süßmayr visszafordult,
Swieten visszafordult,
csak a pap dacolt a téllal,
egy ismeretlen pásztor,
talán megáldotta
azt a jeltelen sírt,
tömegsírt, Mozart helyét,
a Mesterét),

a híres belvárosban,
a Stephansdómban,
drága belépőért
egész Bécs hallhatta
Mozart *Requiem*jét,

egész Bécs láthatta
a pompás gyászmisét,
a hímzett karingeket,
a paphadakat,
ahogy megáldották buzgó hittel
kétszázéves lelkét,
a lelket,
a megáldhatatlant,
megáldották magát az áldást,
Mozartot.

X.

Maradványai elvesztek,
még ma is kutatnak,
keresik a testet,
egy corpus delictit,
meggyengült hitekhez.

Mintha test kellene egy léleknek,
mintha mutatni kellene zombit,
összeszáradt múmiát,
vagy csak néhány csontot,
hogy dalba sírhassák:

*Requiem aeternum dona eis, Domine,
et lux perpetua luceat eis.*

XI.

Mindannyiunkért meghalt,
értünk, akik elhagytuk,
a kegyelmünkért esdve,

és nem támadt fel senki
annyiszor, mint Mozart,
valakiért ha szól a *Requiem*,
az mindig ő.

XII.

Tengerben úszva könnyűbúvár,
ha zöldes vízben gyöngyodú vár,
korallpad szélén mélység csábít
– Mozart zenéje az.

Ha feledkeztél nő hajába,

illatba bódulsz, sírsz, hiába,
halálodig kísért szerelmed
– Mozart zenéje az.

Lehetsz fáradt, lehetsz beszédes,
az ételed hol sós, hol édes,
kupádtól álmod messze elvon
– Mozart zenéje az.

Apátságban vigyázd az oltárt,
ha énekelsz kantátát, zsoltárt,
s a hang mint gyertya ég a térben
– Mozart zenéje az.

Elmúlt neandervölgyi léted,
ökölre, kőre nincs igényed,
halálod elhagy, kósza páva,
hatalmas sóhaj zár magába – –

VÉGE